

ת"פ (באר שבע) 28148-03-25 - מדינת ישראל נ' פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 28148-03-25 מדינת ישראל נ' שימשילשוילי(עציר)

לפני כבוד השופטת נועה חקלאי

המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ - עו"ד

נגד

הנאשם

פלוני

ע"י ב"כ - עו"ד מוני בן מוחה

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירות של נכס באיומים וגניבה לפי סעיף 404 רישא ו- 384 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, המתלוננת עובדת בחנות מכולת בבאר שבע הנקראת "...". (להלן: "החנות"). הנאשם מתגורר בסמוך לחנות ונוהג לרכוש בה מוצרים.

3. ביום 10.2.25 בשעה 14:40, הגיע הנאשם לחנות, שהה בה במשך דקות ארוכות, במהלכן אסף מספר מוצרים והניחם על דלפק המכירה. בנוסף ביקש הנאשם מהמתלוננת גם מספר קופסאות של סיגריות. במהלך שהותו בחנות הוסיף הנאשם מוצרים על דלפק המכירה, והמתלוננת חישה את סכום הקניה עד שהחשבון הגיע לסך של 600 ₪. בזמן הזה ארזה המתלוננת את המוצרים בשקיות. הנאשם שאל אם הגיע ל- 600 ₪, המתלוננת השיבה לו בחיוב. בעודה מביטה לעבר המחשבון, היכה הנאשם את המתלוננת באגרופו בכתפה הימנית, והמתלוננת צעקה לעבר הנאשם "מה אתה עושה, תעוף מפה". בתגובה, אמר הנאשם למתלוננת "נראה לך שאני אשלם לך?", נכנס אל מאחורי דלפק המכירה, ודרש מהמתלוננת שתביא לו את הסיגריות, בכוונה לגנוב. המתלוננת שבה ודרשה מהנאשם שיעזוב את החנות, וזה המשיך לתקוף אותה בכך שדחף אותה, אחז בראשה, והוסיף להכותה במכת אגרופ בגבה, ובתוך כך אמר לה "אני אזיין אותך, אני אזיין את כולכם תביאי את הסיגריות לא משלם", והכל על מנת לגנוב את המוצרים.

בשלב זה, אמרה המתלוננת לנאשם "בסדר, בסדר רק תלך" והנאשם נטל את שקיות המוצרים וכ- 5 קופסאות סיגריות ועזב את החנות.

במעשים המתוארים לעיל, הנאשם דרש מהמתלוננת דבר ערך בשווי של כ- 600 ₪, בכוונה לגנובם, וזאת תוך שימוש ב אלימות ובכוח, בנוסף גנב הנאשם מהחנות מוצרים בשווי של 600 ₪.

הסדר הטיעון

4. ביום 25.5.25 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן והורשע, אך הצדדים לא הציגו הסכמה עונשית.

הצדדים הסכימו כי ההגנה בטיעוניה לעונש, לא תטען לקרבה לסייג לאחריות פלילית וכי היא תהא רשאית לטעון למצבו הרפואי והנפשי של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, והוסכם כי המאשימה לא תביא ראיות לסתור את האמור.

חוות דעת פסיכיאטרית

5. ב"כ הנאשם הגיש בהסכמת ב"כ המאשימה, חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם אשר הוגשה במסגרת הליך המעצר.

6. מחוות הדעת עולה שהנאשם בן 35, רווק ללא ילדים, גר בדירה שכורה בב"ש, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי. הנאשם לוקה בסכיזופרניה ומטופל בלפונקס.

בחוות הדעת מפרט הפסיכיאטר מספר אשפוזים של הנאשם משנת 2024 בהם הובא לאשפוז בהסכמה או בכפייה כשהוא במצב פסיכוטי המלווה בהתנהגות תוקפנית, מאיימת וחסרת שיפוט.

מצוינות בחוות הדעת ביקורת שהייתה לנאשם במרפאה בינואר 25 וכן ביקורות במרפאה הפסיכיאטרית לאחר מעצרו בתיק זה.

בבדיקתו התרשם הפסיכיאטר כי הנאשם לא נראה הזייתי, בעל שיפוט חברתי מספק, תובנה למצבו, בוחן מציאות שמור. הפסיכיאטר התרשם כי הנאשם מגמתי בדבריו, מעצים תסמינים פסיכיאטריים, לא מעורר אמון, מנסה להפיק רווח משני, להתאשפז ולהשתחרר מאחריות למעשיו.

הפסיכיאטר מצא כי הנאשם ללא ביטויים פסיכוטיים או אפקטיביים מג'ורים פעילים.

הפסיכיאטר התרשם כי התנהגותו של הנאשם לא נבעה כתוצאה מקיומם של תסמינים נפשיים בגין מחלת נפש, סכיזופרניה, שפגעו באופן משמעותי ביכולתו להבין את טיב מעשיו, הפסול בהם, ושנפגעה יכולתו לשלוט על מעשיו. בכל מקרה, לא נמצא כל קשר סיבתי בין תכני חשיבותו, או ביטויים אחרים של הפרעתו, גם באם היו, לבין המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. הפסיכיאטר העריך כי הנאשם היה אחראי למעשיו בעת האירוע וקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין.

טיעוני המאשימה לעונש

7. ב"כ המאשימה בטיעוניו הפנה לנסיבות המפורטות בכתב האישום המתוקן, לערכים המוגנים שנפגעו. לשיטתו מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית.

לדבריו, הנאשם תכנן את ביצוע העבירות, במשך דקות אסף מוצרים רבים בחנות, שלט במעשיו וכלכל צעדיו, זאת בעבור בצע כסף. הנאשם יכול היה להימנע מביצוע המעשים.

ב"כ המאשימה ציין כי למתלוננת נגרם נזק נפשי כתוצאה מהעבירות שבוצעו כלפיה, הגם שלא נגרם נזק פיזי, אך פוטנציאל הנזק הוא גבוה שכן אם המתלוננת הייתה מתנגדת למעשיו, יכול והאירוע היה מסלים.

ב"כ המאשימה הפנה לפערי הגילאים שבין המתלוננת (ילידת 2001) לבין הנאשם (יליד 1990).

8. ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה לגבי המדיניות הנוהגת וטען כי מתחם העונש ההולם נע בין 14-27 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

9. ב"כ המאשימה ציין לזכותו של הנאשם את היותו נעדר הרשעות קודמות, את העובדה שבחר להודות, לקחת אחריות על מעשיו ולחסוך זמן שיפוטי.

10. ב"כ המאשימה הדגיש את הצורך ליתן משקל להרתעת היחיד והרבים ועל כן ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, אך לא בתחתיתו.

11. בנוסף לעונש המאסר, עתר ב"כ המאשימה להטלת קנס ופיצוי למתלוננת על פי שיקול דעת בית המשפט.

טיעוני ההגנה לעונש

12. ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה אינה רלוונטית שכן מתייחסת לעבירה אחרת (404 סיפא לחוק העונשין בעוד הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין). לדבריו העבירות בהן הורשע הנאשם לאחר תיקון כתב האישום, מתאימות להיות מוגשות בבית משפט שלום ואין הצדקה לעמדת המאשימה אשר מפנה למתחם גבוה יותר שאינו הולם את כתב האישום המתוקן.

13. ב"כ הנאשם הדגיש כי לא נגרמו נזקי גוף למתלוננת, ציין כי מדובר באירוע לא מתוכנן, אירוע ספונטני שהוא תולדה של קלות דעת רגעית שגם היא בהשפעת מחלת הנפש ממנה סובל. על כן לשיטתו בנסיבות האירוע מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 16 חודשי מאסר לכל היותר.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה התומכת בטיעוניו.

14. בגדרו של המתחם ביקש ב"כ הנאשם לזקוף לזכות הנאשם את היותו נעדר עבר פלילי, את הודאתו בהזדמנות הראשונה, לקיחת האחריות על המיוחס לו.

ב"כ הנאשם ציין כי לנאשם נסיבות חיים קשות וחריגות, הנאשם מתמודד נפש, סובל מסכיזופרניה מזה שנים, עובר מעקב מרפאתי בקהילה ואשפוזים תכופים במרכז לבריאות הנפש.

הנאשם ערירי ללא תמיכה משפחתית ומעולם לא הזיק לאיש ועל כן ביקש לגזור את עונשו ברף התחתון של המתחם.

15. לשיטת ב"כ הנאשם, ובשים לב שהנאשם מרצה את המאסר מאחורי סורג ובריה ולא בעבודות שירות, יש להסתפק ב- 4 חודשי מאסר, להימנע מעיצומים כספיים שכן הנאשם מתקיים מקצבת ביטוח לאומי.

16. הנאשם בדבריו האחרונים ציין שאינו עושה דברים כאלה, "הבחורה בדרך כלל רושמת לי כשאני קונה באותה חנות". לדבריו, באותו יום היא לא רצתה לרשום ולכן הוא לקח את הדברים שהיו ארוזים בשקית ועלה לביתו. לדבריו, אולי הוא היה במצב פסיכוטי כי הוא לא עושה דברים כאלה והוא מאד מצטער על מה שקרה.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

17. הערכים המוגנים בעבירות שעליהן נותן הנאשם את הדין הם שמירה על הסדר הציבורי, זכותו של אדם לחירות, לכבוד, לאוטונומיה על גופו ורכושו, זכותו של אדם לשלוות נפש ולתחושת ביטחון.

18. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא משמעותית, עם זאת, אינה ברף הגבוה בשים לב להיקף הגניבה ולכך שהתקיפה הסתיימה ללא חבלות גוף.

בית המשפט העליון בע"פ 1938/13 **רפיק גרבאן נ' מדינת ישראל** (27.2.14) התייחס לחומרת העבירה של דרישת נכס באיומים וציין את הדברים הבאים:

" העבירות בהן הורשע המערער - דרישת נכס באיומים ואחזקת סכין שלא כדין - הן קשות. לרוב הן מכוונות כלפי אנשים תמימים ההולכים להם ברחובה של עיר, או כאלה העובדים לפרנסתם. באמצעות הטלת אימה ופחד גוזלים אותם עבריינים נכסים וסכומי כסף מבעליהם, שעמלו קשה להשגתם. לפעמים הקורבנות נבחרו בצורה שרירותית ולפעמים במכוון בשל ההנחה שקבוצות אלה או אחרות קלות

יותר לניצול. המשותף הוא שהקורבנות "תרמו" לבחירתם בכך שהעזו לצאת מבתיים ולהתייצב במרחב הציבורי כמטיילים, כעוברי דרך או כעובדים לפרנסתם במקום פתוח לציבור. בית המשפט מחויב להגן על הקורבנות ולהטיל ענישה מרתיעה שתסייע במיגור תופעה מעין זו..."

19. באשר לנסיבות ביצוע העבירות, נתתי דעתי לכך שהאירוע התרחש בחנות מכולת, בצהרי היום, הנאשם שהה במקום דקות ארוכות, אסף מוצרים שונים ובשלב התשלום סירב לשלם, דרש את המוצרים וסיגריות תוך שהוא תוקף את המתלוננת בדחיפה, אחיזה בראשה, מכת אגרוף בגבה ואומר לה: "אני אזיין אותך, אני אזיין את כולכם, תביאי את הסיגריות לא משלם" והכל על מנת לגנוב את המוצרים, אותם גנב כאמור.

נתתי דעתי לכך ששווי המוצרים שנגנבו עמד על כ- 600 ₪.

אין אינדיקציה לתכנון מוקדם לביצוע העבירות. העבירות לא נעשו בתחכום. הנאשם לא עשה שימוש בנשק חם או קר. נתתי דעתי לטיב התקיפה ולכך שהאירוע הסתיים ללא חבלות גוף למתלוננת, אם כי פוטנציאל הנזק הוא משמעותי וכפי שציינה המאשימה, הנזקים היו עלולים להיות חמורים יותר אלמלא המתלוננת אפשרה לו בסופו של דבר לגנוב את המוצרים, ללא תשלום, ובלבד שיצא מהחנות.

הנאשם יכול היה להבין את מעשיו ולהימנע מהם. אני ערה למצבו הרפואי נפשי של הנאשם אך כפי שהצדדים הסכימו ביניהם בהסדר הטיעון, מצבו הרפואי לא ילקח בחשבון בעת קביעת המתחם ולא ייקבע קיומה של קרבה לסייג לאחריות פלילית. על כן לא מצאתי לתת משקל לטיעוני ב"כ הנאשם כי האירוע הוא תולדה של השפעה של מחלת הנפש ואף לא אתן משקל לדברי הנאשם כי אולי היה במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירות שכן הוא "לא עושה דברים כאלה".

20. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הצדדים הפנו לפסקי דין מטעמם.

המאשימה הפנתה לשלושה פסקי דין:

· ע"פ 1938/13 **רפיק גרבאן נ' מדינת ישראל** (27.2.14). שם, המערער דרש ממוכרת בחנות שתיתן לו כסף במטרה לגונבו, תוך שהוא מניף סכין כלפי המתלוננת ומאיים להורגה. המערער עזב את המקום רק לאחר שבעלה של המתלוננת השתלט עליו. בית משפט קמא לא קבע מתחם אך גזר על המערער אשר לו עבר פלילי מכביד 3 שנות מאסר. ערעורו נדחה.

· לת.פ. (מחוזי מרכז) 73037-01-23 **מדינת ישראל נ' גסולקר** (17.7.23). שם הנאשם פתח את דלת רכבה של המתלוננת, עת הייתה בהאטה, והורה למתלוננת לצאת מהרכב,

וחזר על הוראה זו תוך שהוא חושף בפני המתלוננת אקדח טעון שנשא על גופו, כשדרך התנהלותו מעידה על כוונה לעשות בו שימוש, ולו כדי לאיים על המתלוננת. במזל, עובר אורח אשר הכיר את הנאשם הגיע למקום, שאל את המתלוננת לשלומה, היא זעקה "משטרה". בית המשפט קבע כי נסיבות המעשים משיקות לעבירת השוד, קבע מתחם שנע בין 15-32 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית וגזר על הנאשם, שהינו בעל עבר פלילי קודם, 18 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.

· ת.פ. (מחוזי ב"ש) 1031-03-18 **מדינת ישראל נ' רוסלן ספנייב** (29.10.18). שם הנאשם הלך בפארק בעקבותיו של מתלון, אמריקאי אשר אינו בקיא בשפה העברית. הנאשם פנה אל המתלון בדברים שהמתלון לא הבין את טיבם. המתלון המשיך לצעוד על שביל בפארק כאשר הנאשם בעקבותיו, המתלון ביקש מהנאשם שיעזוב אותו אך הנאשם התקרב אליו, החזיק את ידו מתחת לצידי חולצתו באופן שגרם למתלון לחשוב שהוא אוחז באקדח, על מנת להפחידו, והורה לו לתת לו כסף. המתלון לא ענה והמשיך ללכת. בהמשך, הנאשם רץ לעבר המתלון, כשהוא אוחז בסכין ודרש ממנו כסף. המתלון התקשר למשטרה והנאשם נבהל וברח. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9-27 חודשי מאסר וגזר על הנאשם, אשר לחובתו עבר פלילי מכביד, 21 חודשי מאסר תוך הפעלת 10 חודשי מאסר מותנה מחציתם בחופף, כך שבסך הכל ירצה 26 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

21. בכל פסקי הדין הללו הורשעו הנאשמים בעבירה חמורה יותר של דרישת נכס באיומים בהתאם לסעיף 404 **סיפא** לחוק העונשין.

יודגש כי העונש המרבי על עבירה של דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין, בה הורשע הנאשם הוא 5 שנות מאסר, בעוד העונש המרבי לפי סעיף 404 סיפא, קרי שהעבירה מתבצעת כשהעברין נושא נשק חם או קר, הוא 10 שנות מאסר.

על כן, הנסיבה המחמירה של ביצוע העבירה תוך שימוש בנשק חם או קר, היא בעלת השפעה משמעותית לחומרה על מתחם העונש ההולם, עד כדי הכפלת העונש הקבוע בחוק. על כן ובשים לב שבכל פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה, העבירה התבצעה כשהעבריינים נשאו נשק חם או קר, הרי שאין בפסקי הדין הללו כדי ללמד באופן מדויק על המתחם הרלוונטי לאירוע שבפני.

22. ההגנה הפנתה לת.פ. (מחוזי ב"ש) 33510-07-23 **מדינת ישראל נ' פהד אלאטרש** (10.9.24). שם הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן בעבירות של דרישת נכס באיומים והדחה בחקירה לפי סעיפים 404 רישא ו- 245(ב) לחוק העונשין. שם המתלון הוסע על ידי הנאשם ובשלב מסוים הנאשם ירד לשביל עפר, הוציא תרסיס גז מדמיע, דרש מהמתלון שיוציא את ארנקו וימסור לו אותו, לקח מארנקו של המתלון 400 ₪, איים עליו שירצח אותו אם יפנה למשטרה, הורה לו לרדת מהרכב, נסע מהמקום, בהמשך זרק מחלון הרכב את תעודת הזהות של המתלון ואת הארנק

כשהוא ריק מכסף. המתלונן איתר לאחר מכן את הרכוש שנזרק ודיווח למשטרה על שארע.

המאשימה עתרה שם למתחם שנע בין 12-30 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית. ההגנה עתרה למתחם שמתחיל בעבודות שירות. בית המשפט קבע שהמתחם לו עתרה המאשימה הוא מתחם ראוי והולם, ואולם בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, גילו הצעיר, העדר עבר פלילי, משפחה אשר תומכת בשיקומו, והאפשרות כי המאסר יסכל את גיוסו לצה"ל, מצדיקות חריגה משמעותית מהמתחם משיקולי שיקום. לפיכך, גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 5,000 ₪ למתלונן.

יצוין כי אמנם האירוע דן, אליו הפנה ב"כ הנאשם, כלל עבירה של הדחה בחקירה, אך באירוע לא ננקטה אלימות כלפי המתלונן ובמובן זה נסיבות התיק אליו הפנה ב"כ הנאשם, קלות יותר מאשר הנסיבות בעניינו של הנאשם שבפני.

23. על מתחם העונש ההולם ניתן לטעמי ללמוד מפסקי הדין שלהלן. יש לציין כי מתחם הענישה מושפע מטיבם של המעשים, מאופן דרישת הנכס, משווי הגניבה ושאר נסיבות העבירה. בפסקי הדין שלהלן אפנה למקרים בהם דרישת הנכס כללה תקיפה פיזית של הקורבן:

· ע"פ 7353/18 רון חדד נ' מדינת ישראל (01.05.19):

המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירה של דרישת נכס באיומים 404 רישא לחוק העונשין. המערער הבחין במתלוננת הולכת ברחוב ומשוחחת בטלפון, והחליט לגנוב את הטלפון בו אחזה. המערער רץ לכיוונה, ניסה לקחת את הטלפון מידה, וזו התנגדה ואחזה את הנייד צמוד לגופה. המערער אחז במתלוננת בשתי ידיו וניער אותה על מנת לקחת ממנה את הטלפון, היא השליכה את הנייד לרצפה והמערער לקח את מכשיר. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-28 חודשי מאסר בפועל, ומצא לחרוג לקולה ממתחם הענישה משיקולי שיקול הואיל והמערער סיים הליך טיפולי בהצלחה. המערער נדון ל-5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלוננת וצו מבחן למשך שנה. ערעור על חומרת העונש התקבל - ובהסכמת הצדדים, בית המשפט העליון הורה כי במקום רכיב המאסר, יוטל על המשיב צו של"צ בהיקף של 300 שעות כפי שהמליץ בעניינו שירות המבחן.

· עפ"ג (מחוזי חיפה) 57516-06-14 מדינת ישראל נ' דהן (22.1.2015):

המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין, בכך שדחף את המתלונן, סטר לו פעמיים, ודרש ממנו לשלם עבור אדם אחר (קרוב משפחה של הנאשם) סכום כספי לנוכח סברה כי המתלונן גרם נזק לרכב השייך לאותו אחר. נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין מאסר מותנה ועד 6 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 17 ימי מאסר בפועל (כמספר ימי מעצרו) לצד רכיבי ענישה נוספים. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, החמיר בעונשו של הנאשם ודן אותו ל-6 חודשי מאסר בפועל ללא שינוי ביתר רכיבי הענישה.

· ע"פ 7720/05 חמד אבו עראר נ' מדינת ישראל (2.2.06):

המערער ערער על חומרת העונש, לאחר שהורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירה לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין. המערער דחף ברחוב את המתלוננת, עוברת אורח, משך את תיקה בכוח וברח מהמקום. המערער נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי:

"מדובר בעבירה חמורה אשר הפכה להיות נפוצה בעת האחרונה כאשר היא מכוונת כלפי עוברי אורח תמימים אשר הולכים להם ברחובה של עיר ובמיוחד אמורים הדברים כאשר העבירה מתבצעת לרוב כלפי נשים המתקשות להתמודד עם מעשי אלימות המופעלים כלפיהן, ומכאן חובת בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה מרתיעה במקרים כגון אלה. בית המשפט המחוזי הביא בין יתר שיקוליו לעונש את נסיבותיו האישיות של המערער וגם את העובדה כי המערער הודה בהזדמנות הראשונה וגם את העובדה שהוא לא פגע במתלוננת בדרך כלשהי, עוד הביא בחשבון את העובדה כי התיק על תכולתו הוחזר למתלוננת, ועל כן נראה לנו כי אין מקום להתחשבות נוספת בעניינו של המערער. העונש שהוטל על המערער תואם את מדיניות הענישה הראויה במקרים כגון אלה, מכל מקום הוא אינו חמור במידה אשר מצדיקה את התערבותנו".

· ת"פ (מחוזי ב"ש) 45470-11-22 מדינת ישראל נ' קובה ז'וז'ונשילי (3.12.24):

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירה של דרישת נכס בכח לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין. המתלוננת בת 67, ישה על ספסל ברחוב, הנאשם, שהיה באותה העת דר רחוב, ניגש מאחורי המתלוננת, לקח את התיק של המתלוננת שהיה מונח על הספסל, תוך שהוא דורש אותו ממנה בכוח - היכה אותה בראשה באמצעות התיק בעוד היא מנסה לאחוז בתיק. המתלוננת תפסה את ראשה והחלה לצרוח מכאבים, והנאשם החל לברוח עם התיק בידו. עובר אורח אשר הזדמן למקום, רדף באמצעות רכבו אחר הנאשם עד אשר עצר אותו, נטל מידי את התיק והחזירו למתלוננת. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם כולל רכיב מאסר שנע בין 15-32 חודשים. בית המשפט מצא ליתן ביטוי לתהליך השיקום שעבר הנאשם והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות (ללא ניכוי ימי מעצרו), מאסר על תנאי, פיצוי בסך 5,000 ₪ וצו מבחן למשך שנה.

24. לאור כל האמור, ובשים לב לטיב האלימות שנקט הנאשם כלפי המתלוננת בעת ביצוע העבירות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות שבפני נע בין 10-20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

25. בעניינו של הנאשם אין הצדקה לחרוג לחומרה או לקולה ממתחם העונש ההולם. הצדדים אף לא

ביקשו לעשות כן.

26. בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, לקחתי בחשבון את השיקולים הבאים:

· זקפתי לזכותו של הנאשם את העובדה שבחר להודות ולקחת אחריות על מעשיו בהזדמנות הראשונה. התנהלותו הביאה לחסכון בזמן שיפוטי וחסכה את הצורך לזמן את המתלוננת לעדות.

· זקפתי לזכותו של הנאשם את היותו נעדר עבר פלילי.

· לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את היותו בן 35, רווק, מתגורר בגפו בדירה שכורה, ללא תמיכה משמעותית, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי.

· נתתי דעתי למצבו הרפואי נפשי של הנאשם כפי שנלמד מחוות הדעת שהוגשה לעיוני. הנאשם לוקה בסכיזופרניה, מטופל מזה שנים, מתאשפז מעת לעת, אשפוזו הראשון היה עוד כשהיה קטין, הנאשם שרוי במצב פסיכופיזי כרוני. מחוות הדעת עולה כי הנאשם עושה שימוש בחומרים פסיכואקטיביים ואלכוהול.

· לקחתי בחשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים בגדרו של המתחם.

27. לאחר שלקחתי בחשבון כל אלה, מצאתי הצדקה לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם, כפי שעתרו גם ב"כ המאשימה וגם ב"כ הנאשם, עם זאת, לא בתחתיתו ממש.

28. באשר לרכיבים הכספיים, על אף שהנאשם מתקיים מקצבת ביטוח לאומי, מצאתי הצדקה לחייבו בפיצוי, עם זאת התחשבתי במצבו בקביעת גובה הפיצוי. כמו כן, נוכח נסיבותיו מצאתי להימנע מהשתת קנס ותחת זאת יחויב הנאשם לחתום על התחייבות כספית.

סוף דבר

29. לאור כל האמור, מצאתי לנכון ולמידתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 11 חודשים. מתקופת המאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם.

ב. מאסר מותנה בן 7 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו לבל יעבור כל עבירה לפי סימן ג' לפרק יא לחוק העונשין (סעיפים 402 - 404 לחוק העונשין).

ג. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלוננת, ל.ד. (ע.ת. 1). הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון לא יאוחר מיום 1.1.26.

ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו לבל יעבור כל עבירה לפי סימן ג' לפרק יא לחוק העונשין (סעיפים 402 - 404 לחוק העונשין).

ניתן היום, י"ג תמוז תשפ"ה, 09 יולי 2025, במעמד הצדדים.